

NICOLETA ŞIMON

イングラツ

(ingrats)

EDITURA CARTEX

Cuvânt-înainte

Dacă tocmai ai terminat de citit *ingrats* și te uiți nedumerit în jur și te întrebi unde te afli și ce s-a întâmplat, află că ești încă prins în câmpul gravitațional-capcană al poeziei Nicoletei Șimon. *Pattern*-ul este cel al unui *roller coaster* ca o bandă lui Möbius: diferențele de altitudine emoțională, aerul uneori prea dens, alteori rarefiat până la asfixie, alternanța real-imaginar sau real-distopic, calmul prea bine regizat ca să fie adevărat și capabil să ascundă turbionul aflat deasupra sau dedesubt, aparența unei normalități neliniștitoare, așadar aprehensiunea inexplicabilă care te însoțește în tot acest excurs periculos ca o lamă de katana, ei bine, toate acestea îți dau iluzia că există un capăt, un final, o debarcare din vehiculul poetic capabilă să te trezească la realitate așa cum se întâmplă după ce-ți dai ochelarii speciali jos și ieși brusc din lumea 3D a unei proiecții cinematografice. Totuși, constați că ceva nu se potrivește, că unele lucruri ies din sfera obișnuitului. Ceva s-a modificat în structura ta interioară, percepția e ultrasensibilizată, acuitatea vederii e în punctul maxim. Răspunsul nu poate fi decât unul singur: încă ești în poezie și ceva te ține acolo, fiindcă subconștientul a creat o adicție.

Acesta este efectul poeziei Nicoletei Șimon asupra cititorului. *ingrats* nu este un debut: e o carte solidă, a unei poete experimentate care se joacă de-a experimentul cu maturitatea unui actor aflat la apogeul carierei. În cazul de față el nu-și arată chipul, însă îi auzim tot timpul vocea calmă, ușor metalizată, cu efect narcotic. Știi că e acolo, că

te trage ușor-ușor în câmpul ei gravitațional, că te seduce. Însă nu-ți pasă de pericole, fiindcă recompensa e atât de bogată în senzații încât nu ți-e teamă de consecințe. Ajuns la final, nu vei avea încotro și va trebui să te întorci ca să reiei totul de la capăt. Nu te gândești că ai scăpat, fiindcă ți se va întâmpla și ție. Iar pentru asta nu vei fi nerecunoscător, dimpotrivă.

Gelu DIACONU

ファーストインパクト

(1st impact)

fermata

sunetul sirenelor perforează geamul
la granița maturității
aripile se transformă în scrum de țigară
inspiri și expiri aerul toxic
corpul mecanic suprasolicitat de căldură

estetica blocurilor comuniste
suprascrie sistemul capitalist
dincolo de ferestre
corpurile se coc mult prea repede
rămășițele lor rămân îmbibate în pături
când vin chiriașii
se minunează de umbrele ascunse

privești trecătorii
cu picioarele cauciucate
străinul se aruncă în ciment
străinul e acum un monument
când scrumul lovește asfaltul
acesta se cutremură
după care
liniște

ex machina

vârfurile crengilor uscate din aokigahara
ca degetele lui E.T
ating firmamentul
lăsând amprente fluorescente pe trupul lui dumnezeu

cu ochii luminați
coboară pe pământ
și apasă pe accelerație

trunchiul îmbrățișat de capota mașinii
farurile delirează clausturate-n întuneric

în copilărie mă duceam la marginea pădurii
unde lângă ultima casă din sat
rațe albe erau aruncate-ntr-o groapă

le recitam poeziile învățate-n grădiniță
ochii de nasturi
tăcere
picioarele molipsite de furnici

porumbeii stropesc cu găinaș umerii victimei
deus zâmbește prin parbriz

în copilărie am crezut că voi rămâne vie
sistemul nervos cedează primul
se taie respirația
musculatura îndoită

frânturile mașinii peste frunze oxidate
induc în eroare animalele pădurii

izolarea locului crimei

detectivii în negru urcă spre cer
să analizeze amprente

în timpul somnului rațele sălbatice
își țin un ochi deschis
mi s-a spus să nu deschid sicriul
la înmormântare

i shall slap the asphalt

nu mă interesează faima
când eram la liceu le spuneam alor mei că
vreau să fiu șofer de tir
erau amuzați doar pe jumătate
doar cu colțul drept al gurii
celălalt palpita între panică și dezamăgire

mintea mea flutura pe asfaltul
din deșerturile americane
pierdută între un roadkill și o benzinărie unde
cu siguranță s-a produs o crimă

cum să nu vrei să conduci cu orele
pe drumuri pustiite
să te oprești la benzinăria aia suspectă
noaptea
în fața neanelor un instantaneu
în roșu, verde, albastru
răceala congelatorului

multă vreme n-am înțeles diferența
dintre gresie și faianță

misplaced aeterial joy

nu vreau să încurc lumea
mă dau la o parte ca un copil cuminte
invalidii se supără oricum
dar nu e vina lor
porumbeii cresc pe case și se înmulțesc
nu e vina lor
sunt bulversați de descărcările electrice

cu bunicul ne înțelegem în tăcere
2 pahare de tărie fac un bună ziua
3 o seară faină

uneori mă întreb dacă țiuitul urechii drepte
e o boală
sau microfonia orașului
pe balcon
bluzele proaspăt spălate salută trecătorii
gaura cheii observă pașii de pe hol
sosirea șobolanilor cu subterana
în priviri

SEELE

maidanezii au înghițit lumina
 în forfota orașului
 celulele nopții trec prin mutația cancerigenă
 îmi scot picioarele pe fereastră și frigul le lipește
 de golul sticlos
 zborul se alătură tuturor actelor ratate
 care mă mai țin în viață

capul rezemat de perete
 pielea zbârlită
 lacrimi între crăpături

brutalismul e fascinaNT
 clădiri
 făcute din carne
 sau corpul meu transformat în ciment

m-am diagnosticat cu insomnie, dar
 adevărata maladie
 sunt sirenele ambulanțelor împrăștiate peste tot
 puful păpădiilor din satul bunicii

noaptea la oraș e un film de gaspar noé
 apartamentul e un loc sigur
 mă ghemuiesc în colț și devin o formă geometrică
e ok – mă liniștesc pereții
să fii un stâlp cenușiu
 mai grav e când intervin structurile din rigips

și sunetul se acutizează
dar lasă, visele sunt graffitiul de pe vagoane

în secolul XXI diagnosticele se primesc mai ușor
decât somnul
chiar și biserica de vizavi e dintr-o scenă
din lux æterna
cu crucea de neoane albe
care-mi arde reflexia
și trecători noi, trecători
aduc vestea primului impact
îmi aprind o țigară și fumez fără să trag în piept
mereu am fumat doar de ochii lumii